

Kuusen juurelta kotikirkkoon

Vahvin uskontunnustus nousee pimeydestä, raunioiden tuhkasta. Sieltä missä ei enää muuta ole kuin tarttuminen ainoaan toivon häivähdyksen mahdollisuuteen, Jumalan hyvyyteen.

Kokoonnumme yhteen Kirkkotien päässä olevan ison kuusen juurelle, satoja ihmisiä, suuri hiljaisuus, yhteinen suru ja järkytys. Vieressä juuri palaneen kirkon savuavat rauniot. Kuusen alla pöytä, jossa viiniä ja leipää. Tässä pääsiäisen yömessussa, pimeyden keskeltä, ison kuusen alta, nousee virsi ”Hyvyyden voiman ihmeelliseen suojaan”. Ainoa toivon häivähdyksen mahdollisuus on uskoa Jumalan hyvyyden ihmeelliseen suojaan. Siihen olemme kaikki hiljaa kätkeytyt.

Nyt katselen saman ison kuusen alta Ylivieskan uutta kirkkoa. Vasemmalla raunioiden paikalle noussut muistokirkko, edessä oikealla kolmiharjaisena korkeuteen nouseva moderni, keskiaikaistyylinen, tiilipintainen Pyhän kolminaisuuden kirkko. Tässä hetkessä tunnen suurta kiitollisuutta siitä, että viiden vuoden matka on tullut päätökseen, matka savuavilta raunioilta uuteen kirkkoon, suurien tunteiden, kovan työn ja ainutkertaisen kokemuksen jälkeen saan tarttua oven kahvaan ja astua sisään.

Kirkko on Jumalan huone ja seurakunnan koti. Aivan erityisesti sen ymmärrän kirkkosalin karussa pyhydessä. Ylhäältä tuleva valo on kuin juuri se salatun Jumalan hyvyyden häivähdys, johon perustimme hiiltyneet toivon rippeemme viisi vuotta sitten. Saarnipuun elävät syyt penkeissä ja alttarin puupinnoissa sekä korkeuteen kohoava kaunis kattorimoitus vahvistavat sitä yksinkertaista hyvyyden voimaa, jota tässä hetkessä saan kokea.

Matka on ollut pitkä, mutta nyt kotikirkon ovet ovat auki – juuri sinulle ja minulle.

Jussi Leppälä

